

ת"פ (חדרה) 1325-01-23 - מדינת ישראל נ' דוד לוי

ת"פ (חדרה) 1325-01-23 - מדינת ישראל נ' דוד לוישלום חדרה

ת"פ (חדרה) 1325-01-23

מדינת ישראל

נגד

דוד לוי

ע"י ב"כ עו"ד אתי כרייף ועו"ד קובי לוי

בית משפט השלום בחדרה

[17.06.2024]

כבוד השופט אלכס אחטר

פסק דין

כתב האישום ואופן ניהול ההליך:

גזר דינם של נאשמים 2 ו-3 ניתן בתאריך 18.02.24 לאחר שאלה הורשעו על פי הודאתם בכתב האישום המתוקן בשנית בעבירות גניבה מרכב - עבירה לפי סעיף 413ד(א) + סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ופריצה לרכב בכוונה לגנוב - עבירה לפי סעיף 413 סיפא + סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. לעומתם, הנאשם 1, הנאשם מושא פסק דין זה, הודה והורשע בסיוע לגניבה מרכב - לפי סעיף 413ד(א) + סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 וסיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב - לפי סעיף 413 סיפא + סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בתמצית, לפי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בתאריך 25.12.22 חברו נאשמים 2 ו-3 לנאשם 1 על מנת לגנוב פדיונות של מספר סניפי רשת השיווק מעיין 2000 אותם אסף מר אברהם ברוך אייזקס באמצעות רכבו. כאמור, בתאריך זה הצטיידו נאשמים 2 ו-3 ברכב וביקשו מנאשם 1 לנהוג בו כשהם נוסעים עימו ברכב. הנאשמים נסעו אחר מר אייזקס, מסניף מגדל העמק, דרך סניף רכסים ועד לסניף חריש. כשאייזקס נכנס לסניף חריש על מנת לאסוף את פדיון הסניף, עצר נאשם 1 את הרכב בו נסעו. נאשמים 2 ו-3 ירדו מהרכב, הלכו לרכבו של אייזקס, נאשם 2 שבר את שמשות דלת ימין האחורית באמצעות מנפץ שמשות ייעודי, נכנס אל הרכב ונטל את שקיות הפדיון בסך כולל של 157,581 ₪ במזומן והמחאות בסך של 5,158 ₪ בעוד נאשם 3 עומד לידו. מיד לאחר מכן, נאשמים 2 ו-3 רצו לרכב בו המתין נאשם 1 עם המנוע מונע, נכנסו לרכב ונאשם 1 החל בנסיעה מהירה מהמקום עד שזמן קצר לאחר מכן נעצרו הנאשמים על ידי בלשי משטרה שהגיעו למקום.

נאשם 1 היה עצור מאחורי סורג ובריח מתאריך 25.12.22 ועד לתאריך 01.01.23 אז שוחרר למעצר בית למשך כשנה.

בתאריך 11.12.23 הודיעו הצדדים שגובש ביניהם הסדר טיעון לפיו הנאשמים יודו בכתב אישום מתוקן בשנית, נאשם 1 יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן שיבחן את ביטול הרשעתו ואילו נאשמים 2 ו-3 יופנו לממונה על עבודות השירות לשם בדיקת כשירותם לבצע עבודות שירות וזאת על אף שעמדת המאשימה למאסר. הסדר הטיעון גובש לאחר שנאשמים 2 ו-3 הצהירו שנאשם 1 "לא היווה חלק מתכנון האירוע, לא הייתה לו מודעות לתכנונו וכן למועד הוצאתו אל הפועל" (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 10-11). בעקבות הסדר הטיעון הודו הנאשמים בכתב האישום המתוקן כל אחד לפי חלקו והורשעו, לאחר מכן הופנו נאשמים 2 ו-3 אל הממונה על עבודות השירות ואילו נאשם 1 הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן.

בתאריך 18.02.24 נגזר כאמור דינם של נאשמים 2 ו-3 ל-8 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות ו-6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, בהתאמה. תסקיר שירות המבחן:

בתאריך 06.04.24 נתקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 ממנו נלמד שהנאשם, בן 33 נשוי ואב לשני ילדים קטנים בני שנתיים וחמש שנים, עובד כנהג משאית במחלקת התברואה של עיריית מגדל העמק וסטודנט ללימודי משפטים.

לנאשם זוג הורים וארבעה אחים. אביו של הנאשם קצין משטרה בכיר ושלושה מאחיו משרתים כשוטרים. הנאשם שירת שירות צבאי מלא כשוטר מג"ב ומצר על שלא המשיך לשירות קבע.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית לאור הפרעת קשב וריכוז. למרות זאת, בשנים האחרונות השלים מכינה אקדמית בקריה האקדמית אונו והחל לימודי תואר במשפטים.

הנאשם נישא לאשתו בגיל 28 איתה היה בקשר עוד מהתיכון. הנאשם תיאר שלו ולאשתו הייתה מערכת יחסים טובה וקרובה עד לביצוע העבירה כאשר לאחריה היו על סף גירושים. עם זאת, כיום, נמצאים במסלול שיקום היחסים ובניית האמון ביניהם מחדש. הנאשם תיאר את אבהותו כקרובה ואכפתית והוא ואשתו חולקים את משימות גידול הילדים יחדיו.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות, לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירות בתיק זה תוך שהביע צער, בושה וחרטה באשר למעשיו ועל הצער שגרם למשפחתו. הנאשם הסביר את מעשיו כתוצאה של חידוש קשר עם חבר ילדות שניהל אורח חיים שולי, לאחר שנאשם 1 מכר לו רכב אך לא קיבל תשלום ומתוך כוונה לקבל תשלום, שמר על קשר עמו. ביום ביצוע העבירות, נאשם 2 ביקש ממנו שיסיע אותו לרכסים ברכב שכור ששכר מאחר שאין בידי נאשם 2 רישיון נהיגה. נאשם 1 הסכים לבקשה ולנסיעה הצטרף נאשם 3 שלא היה מוכר לנאשם 1.

כאשר הגיעו לרכסים, נאשמים 2 ו-3 יצאו מהרכב וביקשו שנאשם 1 ימתין להם. כשחזרו, ביקשו מנאשם 1 שיסיעם לחריש. נאשם 1 טען שחייב לחזור למשפחתו אך נאשם 2 הבטיח שזה לא ייקח זמן רב ואמר שהוא ממש נזקק לעזרתו של נאשם 1 מאחר שאין לו רישיון נהיגה. נאשם 1 הסכים ושוב חיכה לנאשמים 2 ו-3 ברכב. מספר דקות לאחר מכן הנאשמים חזרו לרכב וצעקו לנאשם 1 שיסע והוא עשה זאת עד שנעצרו. שירות המבחן התרשם שנאשם 1 נושא בתחושת אשמה על התנהלותו ומתקשה להסביר איך הגיע למצבו, במיוחד על רקע עברו בתחום אכיפת החוק. הנאשם כואב את ההשלכות הרחבות של מעשיו על משפחתו המשרתת רובה במשטרה ואת החשש מפירוק התא המשפחתי ואלו תורמים להרתעתו. נאשם 1 שיתף פעולה עם שירות המבחן וזה התרשם שהחלטת הנאשם ללמוד משפטים ולנהל את עתידו בצורה שומרת חוק, נובעת ממוטיבציה פנימית לשינוי ולקיימת אחריות על מצבו. שירות המבחן מצא שקיימת נזקקות טיפולית בעניינו של נאשם 1 בתחומי הפעלת שיקול דעת הולם והמליץ על הטלת צו מבחן למשך 18 חודשים. לצד זאת, הומלץ על הטלת ענישה חינוכית שיקומית בדמות צו של"צ בהיקף 220 שעות וזאת לשם שמירה על תפקודו הלימודי והתעסוקתי המשמעותיים למצבו ולשיקומו של נאשם 1. בנסיבות אלה ולאור מקום עבודתו של נאשם 1 כמו גם לימודיו האקדמיים ויכולתה של הרשעה לפגוע בסיכויו העסקיתו כעורך דין, המליץ שירות המבחן על סיום ההליך ללא הרשעתו.

טיעוני הצדדים לעונש:

בתאריך 09.04.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

המאשימה התייחסה לפגיעה בקניינו של המתלונן ושל הציבור, לנסיבות העבירות כאשר הנאשמים שכרו רכב ועקבו אחרי המתלונן לאורך מספר סניפים בערים שונות, עד שיצא מרכבו ונאשמים 2 ו-3 יצאו מהרכב השכור בעוד נאשם 1 המתין ברכב מונע ונמלט עם נאשמים 2 ו-3 לאחר שאלו חזרו עם הפיקדון. המאשימה הפנתה לפסיקה וטענה למתחם ענישה שנע בין 4 לבין 9 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות לצד ענישה נלווית.

נאשם 1 נעדר הרשעות קודמות. המאשימה התייחסה לתסקיר שירות המבחן ולהתרשמות שירות המבחן שהנאשם הביע חרטה, שילם מחיר, לקח אחריות ומורתע באופן בו צומצם הסיכוי להישנות עבירות. עם זאת, ביקשה שלא לאמץ את המלצת התסקיר לבטל את הרשעת הנאשם. לעמדת המאשימה, העבירות שביצע נאשם 1 אינן מאפשרות לוותר על הרשעתו, עיסוקו של הנאשם כנהג מזה שנים מאפשר לנאשם לעבוד גם לאחר שיורשע ופגיעתו העתידית היא פגיעה פוטנציאלית ולא ממשית כך שעל פי הלכת כתב, יש להשאיר את ההרשעה על כנה. בנסיבות אלה, ביקשה המאשימה למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה ולהטיל עליו עבודות שירות, קנס, פיצוי וגם את העונשים עליהם המליץ שירות המבחן.

בא כוח נאשם 1 הגיש אסופת מסמכים (נ/1) המעידים על כך שנאשם 1 שירת כלוחם במג"ב, שיקם את נישואיו, התנדב בכבאות, נרשם ללימודי משפטים, קיבל המלצה מהמרצה שלו בתואר ובן למשפחה שכולה.

בהתייחס לנסיבות העבירה ולנזק שנגרם, טען שחלקו של נאשם 1 שונה מחלקם של נאשמים 2 ו-3 הן בהוראות החיקוק והן בכתב האישום כאשר לפי הצהרתם, נאשם 1 לא היה מודע לתכנון העבירה ולהוצאתה לפועל. כמו כן, שבסופו של דבר מדובר בנזק שמסתכם בפריצה לרכב מאחר שסכום הכסף שנגנב - נתפס וממילא נאשם 1 לא היה אמור לקבל חלק מהשלל. ביחס לאחידות הענישה הרי שלנאשמים 2 ו-3 נקבע מתחם ענישה שנע בין 6-12 חודשים מבלי שהמאשימה ערערה על גזר הדין כך שאין היא יכולה כעת לבקש מתחמים חמורים יותר עבור עבירת הסיוע. באשר לנסיבותיו של נאשם 1 טען הסנגור שהנאשם השתקם מאחר ששיקם את נישואיו, התנדב בזמן המלחמה וסייע לעירייה ולנזקקים ולבסוף מצא עבודה קבועה בעירייה. הנאשם נרשם ללימודים ומצטיין בהם מתוך כוונה לסייע לאנשים שנקלעו למצבים דומים לשלו. הנאשם שירת כשוטר מג"ב, מרבית בני משפחתו משרתים כקציני משטרה והנאשם נבוש ונכלם שהסתבך בעבירות אלה. נאשם 1 נעצר למשך כשבוע ימים ובמשך שנה שהה במעצר בית ללא כל הפרות.

אשר לביטול ההרשעה, ככל שהרשעת נאשם 1 תיוותר על כנה, הרי שהנאשם יפוטל מעבודתו בעירייה הדורשת היעדר עבר פלילי. כך גם לעניין חברותו בלשכת עורכי הדין בעתיד, שתסרב לקבל אותו כחבר לשירותיה כאשר יצהיר על עבר כזה. בנסיבות אלה, אין זה אינטרס הציבור להשאיר את הרשעתו על כנה של נאשם 1 דווקא. בנסיבות אלה וכאמור בהתאם לעונשם של נאשמים 2 ו-3 אשר היו הגורם המתכנן והמבצע של העבירות, והיו בעלי עבר פלילי קודם, ולחובת נאשם 2 אף היה מאסר מותנה, עליהם הוטלו עבודות שירות, ביקש בא כוח נאשם 1 לאמץ את המלצות התסקיר במלואן הן לעניין העונשים והן בשאלת ביטול ההרשעה. נאשם 1 בחר לומר שהוא מקבל עליו את כל האחריות, מודע לגודל האירוע שנעשה וביקש את סליחת בני משפחתו וכל מה שנגרם להם בעקבות זאת. הנאשם אמר שהוא מקווה שבית המשפט יראה את הדרך שבחר בה ומבקש את עזרתו בהמשך הדרך הזו.

דיון והכרעה :

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

בעניינו, פגעו נאשמים 2 ו-3 במעשיהם בערכים המוגנים - קניינו של הפרט, הגנה על בטחונו ופרטיותו של הפרט, ונאשם 1 סייע להם בכך ואין להקל ראש כלל וכלל בעבירות בהן הורשע בכתב האישום המתוקן בשנית. העבירות שבוצעו על ידי נאשמים 2 ו-3 בוצעו לאחר תכנון מוקדם, אולם כפי שהוצהר על ידם, אלו לא תוכנו על ידי נאשם 1 והוא לא היה מודע לכוונה לבצען. העבירות המיוחסות לנאשם 1 לא נעשו בתחום רב ולמעשה מתמצות בנהיגה ברכב כאשר הנאשמים נתפסו זמן קצר לאחר הפריצה עם כספי השלל, לפיכך גם הנזק אשר נגרם בפועל אינו גבוה. מתחם העונש ההולם שנקבע בגזר דינם של נאשמים 2 ו-3 ביחס לעבירות השלמות נקבע ככזה שנע בין 6-12 חודשי מאסר בפועל, אשר ניתן לבצעם גם בעבודות שירות, מבלי שהמאשימה ערערה על גזר הדין. בנסיבות אלה, אני קובע את מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע נאשם 1 בין 3-6 חודשי מאסר בפועל שניתן לבצעם גם בעבודות שירות.

בנסיבות עניינו, יש לתת את הדעת לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות בהן הורשע נאשם 1. הנאשם, נעדר הרשעות קודמות, שיתף פעולה עם רשויות החוק מהתחלה, הודה בכתב האישום המתוקן בשנית וחסך בזמן שיפוטי יקר בשים לב להליכים הרבים בתיק, לריבוי הנאשמים והעדים והצפי להתארכות ההליך. הנאשם שהה תקופת זמן ממושכת במעצר בית, לא הסתבך בעבירות חדשות ולא הפר את הוראות המעצר. הנאשם, נשוי ואב לשני ילדים קטנים, שירת בעבר שוטר מג"ב, צמח במשפחה של שוטרים, זוהי מעידתו הראשונה והיחידה והיא איננה מאפיינת את אורח חייו. הנאשם מתקשה להסביר כיצד דווקא הוא הסתבך באירוע שכזה ושירות המבחן התרשם שהוא מלא חרטה ובושה בפני עצמו ובפני משפחתו והסיכון הנשקף ממנו להישנות עבירות נמוך ביותר. הנאשם איבד את עבודתו וכמעט גם את נישואיו בשל העבירות אותן ביצע ושירות המבחן התרשם שעובדות אלה מרתיעות רבות את הנאשם.

לאור האמור, ובהתאם לעתירת המאשימה, ככל שלא תבוטל הרשעתו של נאשם 1 מצאתי לנכון למקם אותו ברף התחתון של מתחם הענישה.

לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה, עדיין יש לזכור כי הענישה היא תמיד אינדיבידואלית. כפי שציין בית משפט העליון:

"זאת תורת הגישה האינדיבידואלית בתורת הענישה המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים "להקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך ישמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים" (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, 174-175(1989); רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.5.2009)."

בפסיקה נאמר כי הרתעת הציבור אינה חזות הכול ו"יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאזן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה" (עפ"ת 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י) [פורסם בנבו].

סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע שבית המשפט יכול לחרוג ממתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם במידה וימצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש לשיקומו.

בעניינו, מבקש נאשם 1 לבטל את הרשעתו וזאת בשל שיקולי שיקום.

יודגש, לאחר שהוכחה שבוצעה עבירה, הכלל הוא הרשעת הנאשם ואילו הימנעות מהרשעה היא בגדר חריג שבחריגים.

בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (1997) נקבע שהשיקולים העיקריים אותם ישקול בית המשפט בבואו לבחון שאלת הימנעות מהרשעה הינם שבנסיבות המקרה, העבירה שבוצעה מאפשרת להימנע מהרשעה וכן שהרשעה, אם תושאר על כנה, תפגע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם.

בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07) נקבע:

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פד"י נד(3) 685 (שנזכר בהלכת לאופר), נקבע:

"נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראייה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והנזק הצפוי לו מן ההרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין."

ברע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.03.17) התקבלה בקשת הערעור לביטול הרשעתו של מערער שהורשע בסיוע לאחר מעשה כאשר הסיע אדם למקום בו דקר אחר ורצח אותו ולאחר מכן הסיע את הדוקר מהמקום אל מחוז חפצו ולמעשה סייע לו להימלט ונקבע:

"בהלכת כתב, שרטט בית משפט זה את השיקולים העיקריים המצדיקים הימנעות מהרשעה. ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם. שנית, סוג העבירה, אותה ביצע הנאשם, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. אכן, וכפי שהובהר בפסיקתו של בית משפט זה, משהוכח כי בוצעה עבירה, יש להרשיע, ככלל, את הנאשם, כאשר הימנעות מהרשעה הינה בגדר החריג לכלל. ראו, בהקשר זה, דברי השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש בע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004):

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה... הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן...".

לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות במקרה דנן, הגעתי לידי מסקנה כי אכן מונח לפנינו מקרה חריג, המצדיק הימנעות מהרשעה. אפתח בתנאי שעניינו טיב העבירה אותה ביצע המערער, ועד כמה ניתן "לוותר" על ההרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. המדובר, כזכור, בעבירה של סיוע לאחר מעשה, המתייחסת לפרק זמן קצר ביותר, למן שלב השלכת הסכין מהרכב על ידי יעד, ועד שהלה הגיע למקום חפצו בעיר נתיבות.... לכך יש להוסיף את העובדה כי מדובר בנסיעה קצרה ביותר, שככל הנראה לא איפשרה למערער לכלכל את מעשיו בקור רוח וללא לחץ. בנסיבות חריגות אלה, נראה בעיניי כי אין מקום לעמוד על הרשעתו של המערער בדיון.

אשר לשיקולי השיקום, נראה כי אכן עשויה להיות השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי. מזכיר, כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות, שפוטר משירותו הצבאי בקבע בעטיו של מקרה מצער זה, ואשר החל בלימודים אקדמאיים במכללת ספיר. לכך יש להוסיף את ההמלצה החד משמעית של שירות המבחן, שגם לה יש משקל, במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה. ומן הכלל אל הפרט, בעניינו העבירות בהן הורשע נאשם 1 הן עבירות הסיוע וזאת מאחר שהסיע את נאשמים 2 ו-3 אל סניף הסופר ממנו אסף המתלונן פדיונות והמתין להם באוטו בעוד הרכב מונע, עד שנכנסו שוב אל הרכב וצעקו לו שייסע. לעובדות אלה בהן הודה נאשם 1 יש לצרף את הצהרות נאשמים 2 ו-3 שהנאשם לא היה שתוף לתכנון העבירות ולא היה לו ידיעה לגבי הכוונה לבצען. בנסיבות אלה, סבורני שטיב העבירות, בנסיבות המקרה, מאפשר לבטל את הרשעתו של נאשם 1 מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. נאשם 1 לא תכנן את העבירות, לא פרץ לרכבו של המתלונן, לא נטל את כספי הפדיונות והשיקים וככל הנראה לא היה אמור לקבל את השלל.

אם כך, האם ההרשעה תפגע בשיקומו ובעתידו של נאשם 1? סבורני שהתשובה לכך חיובית. על אף ניהול ההליך, נאשם 1 פנה בעיתות החירום והציע את התנדבותו בשירותי הכבאות וכן לעיריית מגדל העמק. לאחר התנדבותו, החל הנאשם להיות מועסק בעירייה ולשם כך עליו להיות ללא הרשעות. נוסף על כך, נאשם 1 פעל רבות למען שיקומו, נרשם למכינה אקדמית, צלח אותה והחל בלימודים אקדמאים לתואר ראשון במשפטים מתוך רצון לסיים ולהתקבל כחבר בלשכת עורכי הדין. מאחר והנאשם יידרש להצהיר על הרשעתו בטרם יתקבל ללשכת עורכי הדין, הרי שבסבירות גבוהה שבקשתו תדחה וזאת לאור כללי האתיקה בהם עומדים חברי הלשכה והמועמדים להיכנס בשורותיה.

זאת ועוד יש לזכור שהנאשם שירת בעברו שנים מספר כשוטר, מרבית בני משפחתו שוטרים והתנהלותו באירוע זה איננה משקפת את אורח חייו כאדם שומר חוק ולראיה, בעקבות מעשיו באירוע זה חייו עברו טלטלה, הנאשם פוטר מעבודתו ואשתו החלה בהליך גירושים. מהלך אירועים זה מעיד אף הוא שהאירוע מושא כתב האישום מהווה נטע זר בחייו של הנאשם וההליך הפלילי והשלכותיו, מרתיעות את הנאשם פן יסטה שוב מדרך הישר. כמו כן, גם להצהרתם של נאשמים 2 ו-3 מצאתי לתת משקל שהרי לא בכל יום נתקבל בית המשפט בשותפים לעבירה ש"מנקים" את שותפם מאחריות לעבירות.

להתרשמות זו יש לצרף גם את המלצתו החד משמעית של שירות המבחן שגם לה יש משקל. בבסיבות אלה, סבורני שהותרת ההרשעה על כנה תפגע קשות בעתידו של הנאשם ובמאמצי שיקומו כאשר אין זה אינטרס הציבור במקרה החריג הנ"ל. להיפך, דווקא במקרה זה בו הנאשם הייחודי שבפניי מקפיד על תהליך חיובי משמעותי במקביל לניהול ההליך הפלילי אני סבור שאין לסגור בפניו דלתות ולאפשר לו לשוב ולנהל אורח חיים נורמטיבי, תורם ומועיל לחברה, כפי שעשה עד כה, תחת עינם הפקוחה של שירות המבחן ושל בית המשפט במסגרת צו מבחן. אם יופר צו המבחן, יוחזר נאשם 1 לשם גזירת עונשו ולהרשעתו. חרב זו אשר מרחפת מעל ראשו ועתידו של הנאשם, יהא בה מנוף נוסף לוודא שנאשם 1 ימשיך להתנהל בדרך הישר.

לאור המפורט, מצאתי לקבוע שמקרה ייחודי זה, נכנס לגדרה של הלכת כתב (במובנה הרחב), והרשעתו של נאשם 1 עלולה לפגוע בשיקומו ובפרנסתו העתידית ומשכך ראיתי לבטל את ההרשעה מתאריך 11.12.23 ובהתאם לכך אני מטיל בזאת על הנאשם את ההוראות הבאות:

1. הנאשם יבצע צו של"צ בהיקף 220 שעות שיבוצעו בהתאם לתוכנית אותה יבנה שירות המבחן ותוגש לאישור בית המשפט.

2. הנאשם יפוקח בצו מבחן למשך 18 חודשים. במהלך תקופה זו הנאשם ישתלב בהליך טיפולי מותאם למצבו בפיקוח שירות המבחן למבוגרים.

הוסבר לנאשם שכל שלא יבצע את עבודות השל"צ ו/או לא ימלא אחר צו המבחן, יכול ותוגש בקשה לביטולם ובנסיבות אלה עניינו יובא לבית המשפט לצורך דיון מחודש ברכיבי הענישה של גזר הדין, לרבות סוגיית ההרשעה. 3. נאשם 1 יחתום על התחייבות כספית בסך של ₪ 7,000 לפיה יתחייב להימנע מלעבור במשך 3 שנים מהיום על כל עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר העתק מפסק הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, י"א סיוון תשפ"ד, 17 יוני 2024, במעמד הצדדים.